

Jak jsme se dostali k pěstounství

O pěstounské péči jsme nikdy neuvažovali, přece jenom, jsme pár ve středních letech a máme dvě dospělé děti. Spíše jsme už mysleli na to, že budeme babičkou a dědou. A to se brzo i splnilo. Náš syn s jeho přítelkyní čekali miminko. Bohužel, ani jeden nejsou zrovna vzorem ve společnosti, neumí se postarat o sebe, natož o dítě, takže to bohužel dopadlo tak, že náš vnouček zůstal po narození v kojeneckém ústavu. Brzo se o něj jeho rodiče přestali zajímat, nejezdili za ním, jeho matka podepsala souhlas s pěstounstvím a on tam zůstal sám. My jsme za ním pravidelně jezdili a pořád mysleli na to, co s ním bude. Ke komu se dostane, jestli si ho vůbec někdo vezme a jak to bude dál. Také jsme začali uvažovat o tom, že si ho vezmeme do pěstounství my. Nebylo to lehké rozhodnutí, hlavně jsme se báli, že už jsme na to staří. Že to nezvládneme. Po půl roku rozhodování, zvažování pro a proti jsme se rozhodli, že do toho půjdeme. Už jsme ho měli tak moc rádi, že jsme si ani neuměli představit, že bychom o něj přišli. A tím začalo papírování, nejprve jsme šli na sociální odbor, kde nám řekli co a jak. Co všechno musíme vyřídit, co bude potřeba mít připravené atd. Paní byla velmi ochotná a se vším nám velmi pomohla. Museli jsme k psychologovi pro potvrzení, že to zvládneme. Taky k nám na návštěvu přišla paní ze sociálky. Pak už nás čekal jen soud a jeho rozhodnutí. Mezi tím, jsme nakoupili výbavičku, plenky a všechny potřebné věci. Rozhodnutí trvalo velmi dlouho, stále jsme jezdili za vnoučkem a doufali, že už je to poslední návštěva a příště už si ho určitě odvezeme. Vnouček rostl, začal chodit, už nás poznal, usmíval se na nás. Z výbavičky dávno vyrostl a my jsme stále čekali. Až po roce čekání přišel dopis a v něm bylo rozhodnutí, že nám byl vnouček svěřen. Hurá. Hned jsme jeli do kojeneckého ústavu jim to říct a čekali jsme, že paní ředitelka řekne, dobrá, tak za cca měsíc si ho můžete odvézt. Jaké bylo příjemné překvapení, když nám řekla, je úterý, hned to sepíšu a v pátek si pro něj přijedte. Bylo to k neuvěření. Tolik radosti. Příští dva dny byly velice náročné, museli jsme koupit novou výbavičku, smontovat postýlku a vše připravit. V práci jsem oznámila, že od pátku nastupuji na mateřskou dovolenou. Pak už nastal den D, jeli jsme si pro vnoučka. A od té doby nám dělá jen radost. Ano, jsou to i starosti, ale nejsou tak velké, aby to nestálo za to. Všechno se dá zvládnout. Už to zvládneme 4 roky a doufám, že nám to takto dobře půjde i dál. Nyní nás navštěvuje paní z organizace Duhová skleněnka, když něco potřebujeme, tak nám ráda poradí. O všem s ní mluvíme a můžeme s ní všechno rozebrat. Taky organizují tematické školení, kterých se účastníme. Našeho rozhodnutí, vzít si vnoučka do pěstounské péče, určitě nelitujeme.

PS: Kdo si myslí, že si musí vzít miminko do pěstounství, aby se s ním zžili tak to není pravda. Vnoučka jsme si brali v roce a půl a dobu před tím si nepamatuje a všem říká, že se narodil u babičky a dědy. Takže se toho určitě nebojte ☺